

BÖLÜM III DEVLET VE DEVRİM PARİS KOMÜNÜ DENEYİMİ (1871) MARKS'IN ÇÖZÜMLEMESİ

1. KOMÜNCÜLERİN GİRİŞİMİ NEDEN ÖTÜRÜ KAHRAMANCADIR?

Komün'den birkaç ay önce, 1870 sonbaharında, Marks'ın, Paris işçilerine hükümeti herhangi bir devirme girişiminin, umutsuzluk tarafından esinlenen bir budalalık olabileceğini göstermeyi amaçlayan bir uyarıda bulunduğu bilinir. Ama, 1871 Martında, kesin savaş işçilere *dayatılıp*, işçiler de bunu kabul ettikten sonra, ayaklanma bir olgu haline gelince, uygun olmayan koşullara karşın, Marks, proletarya devrimini büyük bir coşkunlukla selamladı. 1905 Kasımında yazdıkları, işçileri ve köylüleri savaşıma sürükleyen, ama 1905 Aralığından sonra, liberallerle birlikte, "silaha sarılınmamalıydı" diye haykıran, marksizmin acıklı bir üne sahip Rus dönüğü Plekhanov'un yaptığı gibi, "sırasız" bir hareketi bilgiçlikle yargılamakta diretmedi.

Marks, ayrıca, kendi deyimiyle "cennetin zaptına çıkan" komüncülerin kahramanlığına hayranlıkla da yetinmedi. Ereğine ulaşmamış da olsa, yığınların devrimci hareketinde, Marks çok önemli bir tarihsel deney, dünya proleter devriminde ileriye doğru kesin bir adım, yüzlerce program ve usyürütmeden çok daha önemli gerçek bir ilerleme görüyordu. Bu deneyi çözümlmek, ondan taktik dersleri çıkarmak, teorisini sıkı bir eleştiriden geçirmek için ondan yararlanmak: Marks'ın kendisi için saptadığı görev, işte budur.

Marks, *Komünist Manifesto*'da yapılmasını zorunlu gördüğü tek "düzeltme"yi, Parisli komüncülerin devrimci deneyinden esinlenerek yapmıştır.

Komünist Manifesto'nun yeni bir Almanca baskısı için, iki yazarı tarafından imzalanmış son önsöz 24 Haziran 1872 tarihini taşır. Karl Marks ve Friedrich Engels bu önsözde, *Komünist Manifesto* programının "bazı ayrıntılarının artık eskimiş" olduğunu açıklarlar.

Ve devam ederler ki:

"Paris Komünü, özellikle bir şeyi, 'işçi sınıfının hazır bir devlet makinesini ele geçirip onu kendi hesabına kullanmakla yetinmeyeceğini' tanıtlamıştır." ⁱ

Bu alıntıda tırnak içine alınmış son sözler, yazarları tarafından Marks'ın *Fransa'da İç Savaş* adlı yapıtından alınmıştır.

Öyleyse, Marks ve Engels, Paris Komünü'nün bellibaşlı, temel derslerinden birine o kadar büyük bir önem veriyorlardı ki, onu özsel bir düzeltme olarak *Komünist Manifesto*'ya sokmuşlardır.

Son derece özellik belirtici bir şey: İşte tam da bu özsel düzeltme oportünistler tarafından çarpıtılmıştır, ve *Komünist Manifesto* okuyucularının onda-dokuzu, hatta yüzde-doksandokuzu kuşkusuz bunun anlamını bilmez. Biraz daha ilerde, özel olarak çarpıtmalara ayrılmış bir bölümde, bu çarpıtmadan ayrıntılı olarak sözedeceğiz. Şimdilik, Marks'ın tarafımızdan aktarılan ünlü formülünün alışılmış bayağı "yorum"unun, onun iktidarı ele geçirmeye değil, sözde yavaş bir evrim düşününe ağırlık verdiği yolunda olduğunu belirtmek, bize yetsin.

Aslında, Marks'ın düşünüy *bunun tam karşıtıdır*. Marks'ın düşünüy, işçi sınıfının "hazır devlet makinesini" *parçalamak, yıkmak* ve onu ele geçirmekle yetinmemek zorunda olduğu yolundadır.

12 Nisan 1871 günü, yani tam da Komün sırasında Marks, Kugelman'a şöyle yazıyordu:

"... Benim 18. *Brumaire*'in son bölümünde, eğer yeniden okursan göreceğin gibi, Fransa'da gelecek devrim girişiminin, şimdiye dek olduğu gibi artık bürokratik ve askeri makineyi başka ellere geçirmeye değil, onu *yıkma*ya dayanması gerekeceğini belirtiyorum (yıkma sözcüğünün altı Marks tarafından çizilmiştir; asıl metinde, sözcük *zerbrechen*'dir). Kıta üzerinde gerçekten halkçı her devrimin ilk koşuludur bu. Kahraman Parisli arkadaşlarımızın giriştikleri şey de, işte budur." (Neue Zeit, XX, I, 1901-1902, s. 709).

(Marks'tan Kugelman'a Mektuplar'ın biri benim tarafımdan düzenlenmiş ve önsöz yazılmış en az iki Rusça baskısı vardır).

"Bürokratik ve askeri makineyi yıkmak": Marksizmin, devrim sırasında proletaryanın devlet karşısındaki görevleri üzerine başlıca dersi bu birkaç sözcükte kısaca dile getirilmiş bulunuyor. Ve, marksizmin Kautsky'ye borçlu bulunduğumuz temel "yorumu" ile yalnızca tamamen unutulmuş olmakla kalmayan, ama açıkça çarpıtılmış da olan şey, işte bu derstir!

Marks'ın sözünü ettiği 18. *Brumaire*'deki parçaya gelince, onu yukarda tümüyle aktarmış bulunuyoruz.

Marks'ın bu parçasında, üzerinde özellikle durulması gereken iki nokta var. Önce, çıkardığı sonucu Avrupa'yla sınırlandırıyor. Bu, 1871'de, İngiltere henüz salt kapitalist, ama hem militarizmi, hem de, geniş bir ölçüde, bürokrasisi olmayan bir ülke örneğiymiş, anlaşılır bir şeydi. Bundan dolayı, devrimin, hatta halk devriminin olanaklı görüldüğü, ve, gerçekten "hazır devlet makinesi"nin önceden yıkılmaksızın da bu işin olanaklı olduğu İngiltere için, Marks bir ayıklama yapıyordu.

Bugün, 1917'de, birinci büyük emperyalist savaş çağında, Marks'ın bu sınırlaması artık geçerli değildir. Amerika gibi İngiltere de, Anglosakson özgürlüğünün (militarizm ve bürokratizm yokluğu) dünyadaki bu en büyük ve son temsilcileri de, her şeyi kendilerine bağımlılaştıran ve her şeyi kendi ağırlıkları altında ezen askeri ve bürokratik kurumların aşağılık ve kanlı Avrupai bataklığı içine boyluboyunca battılar. Şimdi, Amerika'da olduğu gibi İngiltere'de de, "her gerçek halk devriminin ilk koşulu", (bundan böyle bütün emperyalist ülkelerde olduğu gibi, bu ülkelerde de, 1914'ten 1917'ye dek, "Avrupai" bir yetkinliğe eriştirilmiş olan) "hazır devlet makinesini" *parçalamak, yıkmaktır*.

İkinci olarak, üzerinde özel bir dikkatle durulması gereken şey, Marks'ın askeri ve bürokratik devlet makinesinin yıkılması "her gerçek halk devriminin ilk koşuludur" biçimindeki o çok derin düşüncesidir. Bu "halk" devrimi kavramı Marks'ın ağızında şaşırtıcı görünebilir; ve Rusya'da Plekhanov'un çömezleriyle Menşevikler, yani Struve'nin şu marksist geçinen çıraqları, Marks'ın bu sözünü pekâlâ bir "dil sürçmesi" olarak nitelendirebilirler. Onlar marksizmi öylesine yavanca liberal bir öğretiyeye indirgemişlerdir ki, onlar için, burjuva devrimi ve proleter devrimi antitezi dışında hiçbir şey yoktur; üstelik bu antitezi de en skolastik bir biçimde anlarlar.

Örnek olarak 20. Yüzyıl devrimleri alınırsa, Portekiz ve Türk devrimlerini [1908 devrimi kastediliyor -ç.] burjuva devrimleri olarak kabul etmek besbelli kaçınılmaz bir şey olacaktır. Ama bu devrimlerin her ikisi de "halk" devrimi değildir; çünkü halk yığınları, halkın geniş çoğunluğu, kendine özgü ekonomik ve siyasal istemlerle, etkin, bağımsız ve hissedilir bir biçimde, bu devrimler içinde görünmezler. Buna karşılık, 1905-1907 Rus burjuva devrimi, Portekiz ve Türk devrimlerinin, zaman zaman kazandıkları kadar "parlak" başarılar kazanmış olmaksızın, söz götürmez bir "gerçek halk" devrimi oldu. Çünkü halk yığınları, halk çoğunluğu, halkın baskı ve sömürü altında bunalmış en derin "aşağı" toplumsal katmanları, kendiliklerinden ayaklanmış ve devrimin tüm gidişi üzerinde, *kendi* isteklerinin yıkılmakta olan eski toplum yerine kendi gönülleriyle yeni bir toplum kurma *girişimlerinin* izini bırakmışlardır.

1871'de, proletarya Avrupa kıtası ülkelerinden hiç birinde halk çoğunluğunu oluşturmuyordu. Devrim, ancak proletarya ve köylüleri kapsayarak "halk" devrimi olabilir ve çoğunluğu gerçekten harekete sürükleyebilirdi. Halk, işte bu iki sınıftan oluşuyordu. Bu iki sınıf, "bürokratik ve askeri makine" onları horladığı, ezdiği, sömürdüğü için birleşmişti. "Halk"ın, halk çoğunluğunun, işçilerin ve köylü çoğunluğunun çıkarı, gerçekten bu makineyi *parçalamak*'ta, onu *yıkma*'dır; yoksul köylülerle proleterler arasındaki özgür bağlaşmanın "ilk koşulu" budur; ve bu bağlaşma olmaksızın, sağlam demokrasi olmaz, sosyalist dönüşüm olmaz.

Paris Komünü, bilindiği gibi, bu bağlaşmaya yolaçıyordu. Türlü iç ve dış nedenlerle ereğine ulaşamadı.

Öyleyse, Marks, "gerçek bir halk devrimi"nden söz ederken, (sık sık sözünü ettiği) küçük-burjuvazinin özelliklerini asla unutmaksızın, 1871 Avrupa'sında kıta devletlerinin çoğundaki gerçek sınıf ilişkilerini en büyük bir kesinlikle hesaba katıyordu. Öte yandan, devlet makinesinin "yıkılması"nın, işçi ve köylülerin çıkarları tarafından zorlandığını; devlet makinesinin işçileri ve köylüleri birleştirerek, onlara ortak bir görev verdiğini saptıyordu: Bu "asalak"ın ortadan kaldırılması ve yeni bir şeyle değiştirilmesi.

Ama neyle?

2. YIKILAN DEVLET MAKİNESİNİ NEYLE DEĞİŞTİRMELİ?

Marks, bu soruya, 1847'de *Komünist Manifesto*'da, henüz yalnızca tamamen soyut, ya da daha çok sorunları belirten, ama çözüm yollarını göstermeyen bir yanıt veriyordu. Devleti "proletaryanın egemen sınıf olarak örgütlenmesi" ile, "demokrasinin fethi" ile değiştirmek: *Komünist Manifesto*'nun yanıtı, buydu.

Proletaryanın bir egemen sınıf olarak örgütlenmesinin hangi somut biçimleri alabileceği, bu örgütlenmenin, demokrasinin en tam, en tutarlı fethiyle hangi belirli biçimde uyuşabileceği sorusuna yanıtı, Marks, ütopyaya düşmeden, yığın hareketi *deneyinden* bekliyordu.

Komün deneyi ne kadar sınırlı olursa olsun, Marks bu deneyi *Fransa'da İç Savaş'ında* çok dikkatli bir çözümlemeden geçirir. Bu yazıdan belli başlı parçaları aktaralım:

19. Yüzyılda, "sürekli ordu, polis, bürokrasi, din ve yüksek yönetim adamları gibi her yerde hazır olan örgenlikleri ile birlikte", ortaçağ tarafından iletilen "merkezi devlet iktidarı" gelişmişti. Sermaye ile emek arasındaki sınıf karşıtlığının gelişmesi nedeniyle, "devlet iktidarı gitgide toplumsal köleleştirme ereğiyle örgütlenmiş bir kamu gücü, bir sınıf egemenliği aygıtı niteliğini kazanıyordu. Sınıflar savaşımında bir ilerlemeyi gösteren her devrimden sonra, devlet iktidarının salt bastırıcı niteliği gitgide daha açık bir biçimde ortaya çıkıyordu". 1848-1849 devriminden sonra, devlet iktidarı, "sermayenin emeğe karşı ulusal savaş silahı," durumuna gelir. İkinci imparatorluk, bu silahı daha da güçlendirmekten başka bir şey yapmaz.

"İmparatorluğun dolaysız antitezi, Komün oldu." Komün, "sınıf egemenliğinin yalnızca monarşik biçimini değil, sınıf egemenliğinin ta kendisini ortadan kaldırması gereken bir cumhuriyetin" "olumlu biçimiydi..."

Proleter sosyalist cumhuriyetin bu "olumlu" biçimi açıkça neye dayanıyordu? Kurmaya başladığı devlet nasıl bir şeydi?

"... Komünün ilk kararnamesi... sürekli ordunun ortadan kaldırılması ve onun yerine silahlanmış halkın konması oldu..."

Bu istem, şimdi, sosyalist olduğunu söyleyen bütün partilerin programlarında yer alıyor. Ama bu partilerin programlarının kaç para ettiğini, en iyi, 27 Şubat Devriminden hemen sonra, bu isteme uymayı kabul etmemiş bulunan bizim Devrimci-Sosyalistlerimizle Menşeviklerimizin tutumu gösterir!

"...Komün, kentin çeşitli ilçelerinden genel oyla seçilmiş belediye meclisi üyelerinden oluşmuştu. Bu üyeler sorumlu ve her an görevden geri alınabilirler. Üyelerinin çoğu doğal olarak ya işçiler, ya da işçi sınıfının ünlü temsilcileriydiler..."

"... Merkezi hükümetin aleti olmaya devam edecek yerde, polis, politik niteliklerinden hemen yoksun bırakıldı ve Komün'ün 'sorumlu ve her an görevden geri alınabilir' bir aleti durumuna dönüştürüldü... Yönetimin bütün öteki kollarındaki memurlar için de aynı şey oldu... Komün üyelerinden, en alt basamağa dek, kamu görevi, *işçi ücretleri* karşılığı görülecekti. Devlet kodamanlarının geleneksel rüşvet ve temsil ödenekleri, bu kodamanların kendisiyle birlikte, yokoldu... Eski hükümet iktidarının maddi aletleri olan sürekli ordu ve polis ortadan kaldırıldıktan sonra, Komün manevi baskı aracını, papazların iktidarını yıkma işine girişti... Adalet görevlileri yalancı bağımsızlıklarından yoksunlaştırıldılar... seçilir, sorumlu ve geri alınabilir olacaklardı..."^[11]ⁱⁱ

Böylece, Komün, sürekli orduyu ortadan kaldırma, istisnasız bütün memurların seçilerek işbaşına gelme ve her an işten geri alınabilme yönteminin kabulü yoluyla, "yalnızca" daha tam bir demokrasi kurarak, yıkılmış devlet makinesini değiştirmişe benziyordu. Ne var ki, bu "yalnızca", aslında devsel bir yapıt oluşturun: kurumların adamakıllı farklı başka kurumlarla değiştirilmesi. Bu bir "niceliğin niteliğe dönüşümü" durumunun ta kendisidir: Böylece, tasarlanması olanaklı en tam ve en yöntemli biçimde gerçekleşmiş bulunan demokrasi, burjuva demokrasisinden proletarya demokrasisi durumuna gelir; devlet (belirli bir sınıfı baskı altında tutmaya yarayan özel güç) durumundan, asıl anlamıyla, artık devlet olmayan bir şey durumuna dönüşür.

Ama bu böyledir diye, burjuvaziye yenmek ve direncini kırmak zorunluluğu da ortadan kalkmaz. Komün, özellikle bu zorunlulukla karşılaşıyordu; ve, Komün'ün bozguna uğrama nedenlerinden biri de, bu işi gereğince gözüpek bir biçimde yapmamış olmasıdır. Ama burada, baskı altında tutma örgütü, artık kölecilik, serflik ve ücretli kölelik çağlarında her zaman olduğu gibi, nüfusun azınlığı değil, çoğunluğudur. Ama, kendisini baskı altında tutanları *kendisi yendiği* anda da, halk çoğunluğunun "özel bir baskı gücü"ne *artık gereksinimi yoktur!* İşte bu anlamdadır ki, devlet *sönmeye* başlar. Ayrıcalıklı bir azınlığın (ayrıcalıklı memurlar, sürekli ordu şefleri) özel kurumları yerine, bu işleri çoğunluğun doğrudan kendisi görebilir; ve devlet gücünün görevleri halkın tümü tarafından ne ölçüde yerine getirilirse, bu güç o derecede zorunlu olmaktan çıkar.

Bu bakımdan, Komün tarafından alınan ve Marks'ın önemle belirttiği önlemlerden biri son derece dikkate değer: bütün temsil ödeneklerinin, memur zümresine tanınmış bütün parasal ayrıcalıkların kaldırılması; *bütün* memur aylıklarının "*işçi ücretleri*" düzeyine indirilmesi. Burjuva demokrasisinden proletarya demokrasisine, ezenlerin demokrasisinden ezilen sınıfların demokrasisine, belirli bir sınıfı baskı altında tutmaya yarayan "özel güç" olarak devletten, halk çoğunluğunun, işçi ve köylülerin genel *iktidarı* tarafından baskıcılar üzerinde uygulanan baskıya *dönüş*, en göze çarpar biçimde, işte burada ortaya çıkar. Ve, işte tam da devlet, sorunuyla ilgili belki bu en çarpıcı ve en önemli nokta üzerindedir ki, Marks'ın öğrettiği şeyler, en çok unutulmuş şeyler olmuştur. Basitleştirilmiş açıklamalarda —sayısızdır bunlar— bundan hiç söz edilmez. İnançları devlet dini haline geldikten sonra, ilkel hristiyanlığın "safliklarını", devrimci demokratik ruhuyla birlikte unutmış bulunan hristiyanlar gibi, bu nokta üzerinde bir "saflik"mış gibi susmak, "usuldendir".

Yüksek devlet memurları aylıklarının indirimi, "yalnızca" saf, ilkel bir demokratizm istemiymiş gibi görünür. Modern oportünizmin "kurucularından" biri, eski sosyal-demokrat Ed. Bernstein, "ilkel"

demokratizme karşı yavan burjuva alaylarını yinelemeyi alışkanlık haline getirmişti. Bütün oportünistler gibi, günümüzün bütün kautskitsleri gibi, o da, ilk olarak "ilkel" demokratizme belirli ölçüde bir "dönüş" olmaksızın, kapitalizmden sosyalizme geçmenin *olanaksız* olduğunu (çünkü, ensonu devlet görevlerinin çoğunluk tarafından, halkın tümü tarafından yapılması başka türlü nasıl olanaklı olabilir?), ve ikinci olarak, kapitalizm ve kapitalist kültür üzerine dayanmış "ilkel demokratizm"in, eski, ya da kapitalizm-öncesi çağların ilkel demokratizmi olmadığını, hiç mi hiç anlamamıştır. Kapitalist kültür, büyük üretimi, fabrikaları, demiryollarını, postayı, telefona vb. *yaratmıştır*. Ve, *butemel üzerinde*, eski "devlet iktidarı" görevlerinin büyük çoğunluğu öylesine basitleştirilmiş ve öylesine basit kayıt-kuyut, denetim işlemlerine indirgenebilmişlerdir ki, ilköğretimden geçmiş bulunan herkes bu işleri yapabilir; basit bir "işçi ücreti" ile bütün bu işler pekala yapılabilir; öyleyse, bu işlerden her tür ayrıcalıklı, "hiyerarşik" nitelik kaldırılabilir (kaldırılmalıdır da).

İstisnasız bütün memurların her işe seçimle gelip, *her an* görevden geri alınabilmelerinin olanaklı olması, aylıklarının normal bir "işçi ücreti" düzeyine indirilmesi gibi, işçilerle köylü çoğunluğunun çıkarlarını son derecede dayanışık duruma getiren bu basit ve "anlaşılması kolay" demokratik önlemler, aynı zamanda kapitalizmden sosyalizme götüren köprü işini de görürler. Bu önlemler, devletin yeniden-örgütlenmesine, toplumun salt politik yeniden-örgütlenmesine ilişkindirler; ama elbette tüm anlam ve tüm değerlerini, ancak "mülksüzleştiricilerin mülksüzleştirilmesi"nin gerçekleşmesine ya da hazırlanmasına bağlandıkları zaman, yani üretim araçları üzerindeki kapitalist özel mülkiyetin sosyalist mülkiyet durumuna dönüşmesiyle kazanırlar.

Marks, "Komün, iki büyük masraf kaynağını, sürekli ordu ve memurculuğu ortadan kaldırarak, bütün burjuva devrimlerin belgisi olan ucuz hükümeti gerçekleştirdi" diye yazıyordu.

Küçük-burjuvazinin bütün öteki tabakaları gibi köylülüğün de yalnızca çok küçük bir azınlığı, sözcüğün burjuvaca anlamıyla, "yükselir", "başarı kazanır"; yani yalnızca bazı bireyler, ya ense-kulak yerinde kişiler, burjuvalar durumuna, ya da güvenceli ve ayrıcalıklı memurlar durumuna gelirler. Köylülüğün varolduğu bütün kapitalist ülkelerde (ve bu ülkeler çoğunluklardır), köylülerin büyük çoğunluğu, hükümet tarafından ezilir ve hükümeti alaşağı etme özlemini taşır; "ucuz" bir hükümet özlemi çeker. Bu görevin üstesinden *yalnızca* proletarya gelebilir; ve bunu yaparak, aynı zamanda devletin sosyalist yeniden-örgütlenmesine doğru da bir adım atmış olur.

3. PARLAMENTARİZMİN ORTADAN KALDIRILMASI

Marks, şöyle yazıyordu:

"Komün, parlamenter bir örgüt değil, aynı zamanda hem yürütmeci hem de yasamacı, hareketli bir gövde olmak zorundaydı."

"Genel oy hakkı, her üç ya da altı yılda bir parlamentoda halkı yönetici sınıfın hangi üyesinin 'temsil edeceği'ni ve ayaklar altına alacağını (*ver-und zertreten*) kararlaştırmak yerine, komünler halinde örgütlenmiş halka —herhangi bir işverenin kişisel seçimi gibi—, bu işletmeler [komünler] için işçiler, gözlemciler, muhasebeciler bulmaya yaramalıydı."

Parlamarizmin 1871'de formüle edilmiş bulunan bu ilginç eleştirisi de, sosyal-şovenizm ve oportünizmin egemenliği nedeniyle, bugün marksizmin "unutulmuş sözleri" arasında bulunur. Profesyonel bakan ve parlamenterler, proletarya düşmanları ve "pratik" sosyalistler parlamantarizmi eleştirme işini artık büsbütün anarşistlere bırakmış bulunuyorlar; bu nedenle de, şaşırtıcı bir mantıkla, parlamantarizmin her eleştirisini, "anarşist"likle nitelendiriyorlar!! Scheidemann, David, Legien, Sembat, Renaudel, Henderson, Vandervelde, Stauning, Branting, Bissolati ve hempaları gibi "sosyalist"leri görerek midesi bulanan "ileri" parlamenter ülkelerdeki proletaryanın, aslında oportünizmin ikiz kardeşi olan anarko-sendikalizme gitgide daha çok yakınlık göstermesine şaşmamak gerekir.

Ama, Marks için devrimci diyalektik, bugün moda olan bu boş lafazanlıktan, Plekhanof, Kautsky ve başkalarının çocuk oyuncağı haline getirdikleri bu saçma gevezelikten bambaşka bir şeydi. Marks, özellikle, koşulların devrim için uygun olmadığı durumlarda, burjuva parlamantarizmi "ahır"ından yararlanmaktaki yetersizliği yüzünden, anarşizmle arayı iyice açmış; ama aynı zamanda, parlamantarizmin gerçekten proleter ve devrimci bir eleştirisini yapmayı da bilmişti.

Belirli bir süre için parlamentoda halkı, yönetici sınıfın hangi bölümünün ayaklar altına alacağına, ezeceğine, dönem dönem karar vermek: yalnızca anayasal parlamenter krallıklarda değil, en demokratik cumhuriyetlerde de burjuva parlamantarizminin gerçek özü budur.

Ama, devlet sorunu, proletaryanın *bu* alandaki görevleri bakımından konur ve parlamantarizm devlet kurumlarından biri olarak kabul edilirse, bu takdirde parlamantarizmden kurtulmanın yolu nedir? Ondan nasıl vazgeçilebilir?

Şunu tekrar ve tekrar söylemek zorundayız:

Marks'ın, Komün'ü inceleyerek çıkardığı dersler kadar unutulmuştur ki, günümüzün "sosyal-demokrati" (günümüzün sosyalizm haini okuyunuz), parlamentarizmin anarşist ya da gerici eleştirisinden başka bir eleştirisini anlama yeteneğinden adamakıllı yoksundur.

Gerçi parlamentarizmden kurtulma yolu, temsili örgenlikleri ve seçim ilkesini yıkmaya değil, laf değirmenleri olan bu temsili örgenlikleri "hareketli" kurumlar durumuna dönüştürmeye dayanır. "Komün, parlemanter bir örgüt değil, aynı zamanda hem yürütmeci, hem de yasamacı, hareketli bir gövde olmak zorundaydı."

"Parlemanter olmayan, ama hareketli" bir örgenlik, işte tam da çağcıl parlemanterler ile sosyal demokrasinin parlemanter "kuçukuçu"larının anlayacağı bir söz! Amerika'dan İsviçre'ye, Fransa'dan İngiltere'ye, Norveç'e vb. dek, herhangi bir parlemanter ülkeyi düşününüz; asıl "devlet" işleri hep kulislarda görülür; bu işler hep devlet daireleri, bakanlıklar, kurmay kurulları tarafından yürütülür. Parلمانtolarda, yalnızca "saf halk"ı aldatma ereğiyle, gevezelikten başka bir şey yapılmaz. Bu o kadar doğrudur ki, burjuva demokratik cumhuriyet olan Rus Cumhuriyetinde bile, hatta gerçek bir parlamento kuracak zamanı bulmadan önce, parlamentarizmin bütün bu kusurları hemen ortaya çıktı. Çürümüş burjuva darkafalılığının kahramanları —Skobelev ve Çereteli'ler, Çernov ve Avksentiyeveler—, en iğrenç burjuva parlamentarizmi örneğine göre kısır söz değirmenlerine çevirdikleri Sovyetleri bile bozmayı başardılar. Sovyetlerde, "sosyalist" bakan baylar, laf ebelikleri ve karar tasarılarıyla, saf köylüleri aldatıyorlar. Hükümet içindeyse, bir yandan "yağ tabağı"nın, yani kazançlı ve saygın arpalıkların çevresine, sırayla, olabildiğince çok Devrimci-Sosyalist ve Menşevikleri oturtmak, öte yandan da, halkın "dikkatini dağıtmak" için sürekli bir oyun oynanıyor. Bu arada, kurmay kurullarında, bakanlıklarda, "devlet işi" "görülüyor!"

Yönetici partinin "Devrimci-Sosyalistler"in organı *Diyelo Naroda*,ⁱⁱⁱⁱ bir başyazısında "herkes"in kendini politik fuhşa verdiği "kibar sosyete"deki insanların o eşsiz içtenliğiyle, henüz yakın zamanlarda itiraf ediyordu ki, hatta "sosyalistler"e (sözcüğü başışlayınız) ait olan bakanlıklarda bile, tüm eski bürokratik aygıt öz bakımından aynı kalmıştır, geçmişte olduğu gibi işler ve devrimci önlemleri tam bir "özgürlük" içinde baltalar. Ama bu itiraf olmaksızın bile, Devrimci-Sosyalistlerle Menşeviklerin hükümete katılmaları öyküsü, bunun böyle olduğunun somut kanıtı değil midir? Bu durumda ilginç olan şey, Kadetlerle birlikte hükümette yer alan Çernov, Rusanov, Zenzinov efendiler ile *Diyelo Naroda*'nın öteki yazarlarının, "onlarda", onların bakanlıklarında, her şeyin eskisi gibi gittiğini, önemsiz bir şey gibi açıkça ve yüzleri kızarmadan anlatacak kadar küstahlığı ileri götürmeleridir!! Saf köylüyü aldatmak için devrimci demokratik lafazanlık, kapitalistleri "keyiften dörtköşe etmek" için bürokratik ve kırtasiyeciler hinoğluhinlikler: işte "namuslu" koalisyondan *ıçyüzü*.

Burjuva toplumun iliklerine dek çürümüş, satılık parlamentarizmi yerine, Komün, düşünce özgürlüğü ve tartışmanın yutturmaca halinde yozlaşmadığı örgenlikleri koyar. Bu örgenliklerde, düşünce özgürlüğü ve tartışma, yutturmaca halinde yozlaşmaz: çünkü parlemanterler (bu örgütlere seçilenler) kendileri çalışmak, yasalarını kendileri uygulamak, bu yasaların etkilerini kendileri denetlemek, bunlar üzerine, seçmenlerine karşı, doğrudan kendileri yanıt vermek zorundadırlar. Temsili örgenlikler kalır; ama, özel sistem olarak, yasama ve yürütme arasındaki işbölümü olarak, milletvekilleri için ayrıcalıklı durum olarak parlamentarizm *artık yoktur*. Bir demokrasiyi, hatta bir proletarya demokrasisini, temsili örgenlikler olmaksızın düşünemeyiz; ama, eğer bizim için burjuva toplumunun eleştirisi boş bir söz değilse, eğer bizim burjuvaziyi alaşağı etme isteğimiz, Menşevik ve Devrimci-Sosyalistlerde olduğu gibi, Scheidemann'lar ve Legien'lerde, Sembat'lar ve Vandervelde'lerde olduğu gibi, işçilerin oylarını avlamaya özgü "seçimlik" bir söz değil de ciddi ve içten bir istekse, demokrasiyi parlamentarizm olmaksızın düşünebiliriz ve düşünmek *zorundayız* da.

Marks'ın, Komün için olduğu gibi, proletarya demokrasisi için de gerekli olan bu idari personelin görevlerinden söz ederken, karşılaştırma terimi olarak "herhangi bir işverenin" personeli terimini kullanması, yani "işçileri, gözetimcileri ve muhasebecileri" ile olağan bir kapitalist işletmeyi alması, son derece anlamlıdır.

Marks'ta ütopyacılığın zerresi yoktur; o tepeden tırnağa "yeni" bir toplum tasarlamaz, tepeden tırnağa "yeni" bir toplum türetmez. Hayır, o yalnızca yeni toplumun eskisinin *içinden doğuşunu*, eski toplumdan yeni topluma geçiş biçimlerini, doğal bir tarih süreci olarak irdeler. Somut proleter yığın hareketi deneyini ele alır ve ondan pratik dersler çıkarmaya çalışır. Marks, Komün "okulundan ders alır"; tıpkı bütün büyük devrimci düşünürlerin, ("silaha sarılınmamalıydı" diye Plekhanov, ya da "bir sınıf, kendi özelemlerini kendisi sınırlandırmasını bilmelidir" diyen Çereteli örneği) hiçbir zaman bilgiççe bir "ahlak" açısından yanaşmaksızın, ezilen sınıf hareketlerinin büyük okulundan ders almakta duraksamadıkları gibi.

Memurculuğu birdenbire, her yerde ve büsbütün ortadan kaldırmak söz konusu edilemez. Bu bir ütopyadır. Ama, giderek tüm memurculuğun ortadan kalkmasını sağlayacak yeni bir yönetim makinesinin vakit geçirmeksizin kurulmasına başlamak için, eski yönetim makinesini

hemen *parçalamak* bir ütopya *değil*, Komün deneyinin ta kendisi, devrimci proletaryanın geciktirilmez, ivedi görevinin ta kendisidir.

Kapitalizm yönetsel "devlet" görevlerini basitleştirir; bu da, "tepeden buyurma yöntemleri"nin yadsınmasını, ve, her şeyin toplumun tümü adına, "işçilere, gözetimcilere, muhasebecilere" işveren bir proleterler (egemen sınıf) örgütüne bağlanmasını sağlar.

Biz ütopyacı değiliz. Tüm yönetim makinesinden, bütün devlet basamaklarından *bir anda* vazgeçmeyi "hayal" etmiyoruz; proletarya diktatorasına düşen görevlerin anlaşılmasına dayanan bu anarşistçe düşler, marksizme adanmış yabancısıdır; ve gerçekte, sosyalist devrimi insanların değişecekleri güne dek ertelemekten başka bir işe yaramaz. Bize gelince, biz, sosyalist devrimi, astın üste bağımlılığından, denetimden, "gözetimci ve muhasebecilerden" vazgeçmeyecek olan bugünkü insanlarla yapmak istiyoruz.

Ama, buyruğu altına girilmesi gereken şey bütün sömürülenlerin, bütün emekçilerin silahlı öncüsü olan proletaryadır. Devlet memurlarına özgü "tepeden buyurma yöntemleri"ni, daha bugünden kentli halkın çoğunun yetkinlikle yapabileceği, dolayısıyla "işçi ücretleri" karşılığı pekala yapılabilecek olan çok basit işlerle, basit bir "gözetim ve muhasebe" uygulamasıyla değiştirmeye, daha şimdiden, bugünden yarına, başlanabilir ve başlanmalıdır da.

Biz işçiler, kapitalizm tarafından daha önce yaratılmış bulunan şeyi hareket noktası alıp, kendi işçi deneyimize dayanarak, sert bir disiplin, silahlı işçilerin devlet *iktidarı* tarafından korunan demirden bir disiplin kurarak, büyük üretimi, biz *kendimiz* örgütleyeceğiz; devlet memurlarını (elbette her tür ve her düzeydeki uzmanları yerinde tutarak), yönergelerimizin basit uygulayıcıları rolüne, sorumlu, geri alınması olanaklı ve mütevazı bir para alan "gözetimciler ve muhasebeciler" durumuna indirgeyeceğiz: İşte *bizim* proleterce görevimiz budur; işte proleter devrimi yaparken, kendisinden *başlanması* olanaklı ve kendisinden başlanması gereken şey budur. Büyük üretim temeline dayanan bu ilk önlemler, kendiliğinden, tüm memurculuğun kerte kerte "sönme"sine; gitgide basitleşen gözetim ve muhasebe görevlerinin, zamanla bir alışkanlık durumuna gelmek ve ensonu özel bir kategorideki bireylerin *özel* görevleri olarak ortadan kalkmak üzere, bunların sırayla herkes tarafından yapılacağı bir düzenin —tırnak içinde olmayan ve ücretli köleliğe hiç benzemiyen bir düzenin— kerte kerte kurulmasına götürecektir.

70 yıllarının nükteci bir Alman sosyal-demokratı *Posta*'nın örnek bir sosyalist işletme olduğunu söylemişti. Bundan daha doğru bir şey yoktur. *Posta* bugün *Kapitalist* devlet tekeli örneğine göre örgütlenmiş bir işletmedir. Emperyalizm, bütün tröstleri gitgide bu tipten örgütler durumuna dönüştürüyor. İşten bunalmış ve aç "basit" emekçiler, bu tip örgütlerde burjuva bürokrasisinin pençesinde kıvranırlar. Ama toplumsal yönetim mekanizması, bu örgütlerde daha şimdiden hazır durumdadır. Kapitalistler bir kez alaşağı edildikten, bu sömürücülerin direnci silahlı işçilerin demir pençesiyle kırılıp da bugünkü bürokratik devlet makinesi bir kez parçalandıktan sonra, karşımızda, teknik bakımdan harikulade araçlanmış, "asalaklık"tan kurtulmuş, ve birleşmiş işçilerin, teknisyenler, gözetimciler, muhasebeciler çalıştırarak, *hepsinin* emeğini, tıpkı *tüm* "kamu" memurları gibi, bir işçi ücretiyle ödeyerek, kendi başlarına pekala işletebilecekleri bir mekanizma var demektir. Bütün tröstler konusunda hemen gerçekleştirilmesi olanaklı, pratik, somut ve Komün tarafından (özellikle devlet örgütlenmesi alanında) pratik olarak, daha önce başlatılmış olan deneyi hesaba katarak, emekçileri sömürüden kurtarmaya yetenekli görev, işte budur.

Ulusal ekonominin tümünün, *posta* gibi, teknisyenlerin, gözetimcilerin, muhasebecilerin, silahlı proletaryanın denetim ve yönetimi altındaki bütün memurlar gibi, "işçi ücretleri"ni geçmeyen bir aylık alacakları biçimde örgütlenmesi: İvedi ereğimiz, işte budur. İşte gereksindiğimiz devlet ve onun ekonomik temeli. İşte bir yandan parlamentarizm ortadan kaldırılırken, bir yandan da temsili örgenliklerin korunmasının vereceği sonuç; işte çalışan sınıfları, bu örgenliklerin burjuvazi tarafından bozulmasından kurtaracak olan şey.

4. ULUS BİRLİĞİNİN ÖRGÜTLENMESİ

"...Komün'ün geliştirme zamanı bulamadığı kısa bir ulusal örgütlenme taslağında, hatta en küçük köylerin bile siyasal örgütlenme biçiminin Komün olması gerektiği açıkça söylenmiştir..." Aynı biçimde, Paris "ulusal delegasyonu"nu seçecek olanlar da, komünlerdir.

"... Henüz merkezi bir hükümete kalmış bulunan, sayıca az, ama önemli görevler, yanlışlığı biline biline söylendiği gibi, ortadan kaldırılmamalı, ama komün memurlarına, yani sıkısıkiya sorumlu memurlara verilmeliydi..."

"...Ulusun birliği parçalanmamalı, tersine, komünal kuruluş aracılığıyla örgütlendirilmeliydi; ulus birliği, bu birliğin cisimleşmesi olduğunu ileri süren, ama asalak bir urdan başka bir şey

olmadığı halde, ulustan bağımsız ve ondan üstün olmak isteyen devlet gücünün parçalanması yoluyla, bir gerçeklik durumuna gelmeliydi... Önemli olan, eski hükümet iktidarının salt bastırıcı nitelikteki organlarının budanması, kesilip atılmasıydı; bu iktidarın yasal görevleri, toplumun üstünde yer aldığını ileri süren bir otoriteden sökülüp alınmalı ve toplumun sorumlu görevlerine verilmeliydi."

Marks'ın bu düşüncelerini çağdaş sosyal-demokrasi oportünistlerinin ne derece anlamadıklarını — anlamak istemediklerini demek belki daha doğru olur— en iyi gösteren şey, örnek Bernstein'a Erostrat'vari ^{iv} bir ün kazandıran kitaptır: *Sosyalizmin öncülleri ve sosyal-demokrasinin görevleri*. Tam da Marks'ın yukarıda aktarmış bulunduğumuz parçası konusunda, Bernstein şöyle yazıyordu: ... bu program "siyasal içeriği bakımından, bütün ana çizgilerinde, Proudhon'un federalizmiyle çarpıcı bir benzerlik gösterir... Marks ile 'küçük-burjuva' Proudhon arasında [Bernstein, dalga geçmek için, 'küçük-burjuva'yı tırnak içinde yazıyor] öteki bütün ayrılıklara karşın, bu noktalar üzerinde ki görüş biçimleri birbirine son derece benzemektedir." Kuşkusuz, diye devam eden Bernstein, belediyelerin önemi büyür, ama "demokrasinin ilk görevinin, modern devletlerin, Marks ve Proudhon'un tasarladıkları bu kalkışı [*Auflösung*, harfi harfine: gerçek ve mecaz anlamda *dağılma*] ve örgütlenmelerindeki bu tam değişiklik [*Umwandlung*, değişim]: yani bütün o eski ulusal temsil biçimlerinin tamamen yokolacakları biçimde, kendileri de komünler delegelerinden oluşacak bölge ya da il meclisleri delegelerinden bir ulusal meclis kurulması olduğu, bana kuşkulu görünüyor" (Bernstein, aynı yapıt, 1899 Almanca baskısı, s. 134 ve 136).

İşte düpedüz şaşılacak bir şey: Marks'ın "asalak devlet iktidarının yıkılması" üzerindeki görüşlerini, Proudhon'un federalizmiyle karıştırmak! Ama bu bir rastlantı sonucu değildir; çünkü Marks'ın burada, federalizmi merkeziyetçiliğe karşıt olarak ele almak şöyle dursun, bütün burjuva ülkelerde varolan eski burjuva devletten sözettiği, oportünistin aklına bile gelmez.

Oportünistin aklına, çevresinde, kendi küçük-burjuva hamkafalık ve "reformist" durgunluk ortamında gördüğü şeyden, yani yalnızca "belediyeler"den başka bir şey gelmez! Proletarya devrimine gelince, oportünist onu düşünmeyi bile unutmuştur.

Bu gülünçtür. Ama bu nokta üzerinde Bernstein ile tartışılmamış olması da ilginçtir. Birçokları, özellikle Rus yazarları arasında Plekhanov, batı Avrupa yazarları arasında Kautsky; Bernstein'i çürütmüşlerdir; ama ikisi de, Marks'ın Bernstein tarafından bu çarpıtılması üzerine *hiçbir şey söylememişlerdir*.

Oportünist, devrimci olarak düşünmeyi ve devrim düşünmeyi öylesine unutmuştur ki, anarşizmin kurucusu Proudhon ile böylesine karıştırdığı Marks'ta "federalizm" görür. Ve ortodoks marksistler olduklarını ve devrimci marksizm öğretisini savunmak istediklerini ileri süren Kautsky de, Plekhanov da, bu konuda susarlar. Burada, marksizm ile anarşizm arasında, oportünistleri olduğu kadar kautskistleri de belirleyen ve üzerinde konuşmak zorunda kalacağımız ayrım üzerine, o aşırı görüş yoksulluğunun köklerinden biri göze, çarpar.

Marks'ın, Komün deneyi üzerine aktarmış bulunduğumuz düşüncelerinde, federalizmin izi bile yoktur. Marks, Proudhon ile, yalnızca oportünist Bernstein'in ayımsamadığı bir nokta üzerinde uzlaşır. Bernstein'in onları uzlaşmış gördüğü yerde ise, Marks, Proudhon ile uzlaşmazlık içindedir.

Marks, Proudhon ile şu anlamda uzlaşır ki, her ikisi de güncel devlet makinesinin "yıkılma"sından yanadırlar. Marksizmin anarşizm ile (Bakunin ile olduğu gibi Proudhon ile de) bu benzeşmesini ne oportünistler görmek isterler, ne de kautskistler; çünkü onlar, bu nokta üzerinde, marksizmden uzaklaşmışlardır.

Marks, federalizm konusunda (proletarya diktatorasından ayrı olarak), Proudhon ve Bakunin ile uzlaşmazlık içindedir. Federalizm ilkeleri, anarşizmin küçük-burjuva düşünlerinden çıkar. Marks, merkeziyetçidir. Ve ondan aktarılan parçalarda, merkeziyetçiliğe en küçük bir aykırılık yoktur. Yalnızca devlete karşı boş bir küçük-burjuva "inani" ile dolu kimseler, burjuva devlet makinesinin yıkılmasını merkeziyetçiliğin yıkılması olarak anlayabilirler!

Ama proletarya ve yoksul köylüler, eğer devlet gücünü ellerine alır, komünler içinde tamamen özgür bir biçimde örgütlenir ve sermayeyi vurmak, kapitalistlerin direncini kırmak, demiryollarının, fabrikaların, toprağın vb. özel mülkiyetini ulusun tümüne, toplumun *tümüne* devretmek için, bütün komünlerin eylemini *birleştirirlerse*, bu, merkeziyetçilik olmayacak mıdır? Bu, en tutarlı demokratik merkeziyetçilik, üstelik de proleter bir merkeziyetçilik olmayacak mıdır?

Bernstein, özgür onaya dayanan bir merkeziyetçilik olanağını, komünlerin ulus olarak özgürce bir birleşme olanağını, proleter komünlerin burjuva egemenliğini ve burjuva devlet makinesini yıkmaya ereğiyle gönüllü kaynaşma olanağını tasarlamaya yetenekli değildir. Her hamkafa gibi, Bernstein de, merkeziyetçiliği, ancak tepeden, bürokrasi ve militarizm tarafından dayatılarak ayakta tutulabilen bir şey olarak düşünür.

Marks, öğretisinin bu çarpıtılma olanağını sanki önceden görmüş gibi, Komün'ü ulusun birliğini yıkmak ve merkezi iktidarı ortadan kaldırmak istemiş olmakla suçlamanın, bile bile bir yanlışlık yapmak

olduğunu özellikle belirtir. Marks, askeri, bürokratik burjuva merkeziyetçiliğine karşı, bilinçli, demokratik proleter merkeziyetçiliğini koymak için, o "ulus birliğini örgütlenme" deyimini özellikle kullanır.

Ama ... işitmek istemiyenden daha kötü sağır yoktur. Ve çağdaş sosyal-demokrasi oportünistleri de, devlet iktidarının yıkılmasından, bu asalağın kesilip açılmasından söz edilmesini, hiç mi hiç işitmek istemiyorlar.

5. ASALAK DEVLETİN YIKILMASI

Marks'ın bu konuyla ilgili parçalarını daha önce aktarmıştık; şimdi onları tamamlayacağız. Marks, şöyle yazıyordu:

"Genellikle, tamamen yeni tarihsel kuruluşların yazgısı, haksız yere, kendileriyle az-buçuk bir benzerlik gösterdikleri toplumsal yaşamın daha eski, hatta kaybolup gitmiş biçimlerinin kopyası olarak kabul edilmektir. Böylece, çağcıl devlet iktidarını parçalayan (*bricht*) bu yeni Komün'de de, ortaçağ komünlerinin, bir canlanması... Montesquieu ve Girondin'lerin düşlerine uygun bir küçük devletler federasyonu ... merkeziyetçiliğin aşırılıklarına karşı eski savaşımın abartılmış bir biçimi görülmek istendi..."

"...Komünal kuruluş, o zamana dek toplumun sırtından geçinen ve onun özgür hareketini kötürümleştiren asalak ur tarafından, yani devlet tarafından sahip çıkılan bütün güçleri, toplumsal gövdeye geri verecekti. Yalnız bu olgudan dolayı, komünal kuruluş, Fransa'nın yeniden-canlanmasının hareket noktası olabilirdi..."

"...Komünal kuruluş, tarım üreticilerini kentlerin entellektüel yönetimi altına koyacak onlara, kent işçilerinin kişiliğinde, çıkarlarının doğal koruyucularını bulma güvencesini getirecekti. Komün'ün varoluşu bile, apaçık bir şey olarak, belediye özgürlüğünü içeriyordu; ama bu özgürlük, artık ortadan kaldırılmış bulunan devlet iktidarı için bir engel değildi."

"Devlet iktidarının", bu "asalak urun yıkılması"; bu iktidarın "budanması", "yıkılması", "artık ortadan kaldırılmış bulunan devlet iktidarı" —Komün deneyini değerlendiren ve çözümleyen Marks, devletten işte bu terimlerle söz eder.

Bütün bunlar, yarım yüzyıldan daha az bir süre önce yazıldı; ve bugün, çarpıtılmamış bir marksizmi yeniden bulmak ve onu geniş halk yığınlarının bilincine yerleştirmek için, arkeolojik kazılara girişmek gerekiyor. Marks'ın, yaşamış olduğu son büyük devrim üzerindeki gözlemlerinden çıkardığı sonuçlar, tam da proletaryanın yeni bir büyük devrimler çağı başladığı anda unutulmuş bulunuyor.

"...Komün'ün konusu olduğu yorumların ve ondan yana olduğunu söyleyen çıkarların çokluğu, bütün öbür hükümet biçimlerinin o zamana dek vurguyu bastırma üzerine koymuş bulunmalarına karşın, onun yayılmaya çok elverişli bir siyasal biçim olduğunu gösterir. Onun gerçek gizi, şudur: ötsel olarak bir *işçisınıfı hükümeti*, üreticilerin, temellükçüler sınıfına karşı sınıf savaşımının sonucu, emeğin iktisadi kurtuluşunun gerçekleşmesini sağlayan ensonu bulunmuş siyasal biçimdi o..."

"Bu son koşul olmaksızın, komünal kuruluş olanaksız bir şey ve bir aldatmaca olurdu..."

İçinde toplumun sosyalist yeniden-örgütlenmesinin oluşması gereken siyasal biçimleri "keşfetmek" için, ütopyacılar büyük çabalar göstermişlerdi. Anarşistler, siyasal biçimler sorununu toptan bir yana atmışlardı. Çağdaş sosyal-demokrasi oportünistleri, burjuva parlamenter demokratik devletin siyasal biçimlerini, aşılmaması gereken bir sınır olarak kabul etmişler ve, bu biçimleri *parçalamayı* gözeten her girişime anarşizm adını vererek, bu "model" önünde secdeye kapana kapana alınlarını aşındırmışlardır.

Marks, tüm sosyalizm ve siyasal savaşım tarihinden, devletin ortadan kalkması gerektiği ve bu ortadan kalkışın geçiş biçiminin de (devletten devlet-olmayana geçiş), "egemen sınıf olarak örgütlenmiş proleterya" olacağı sonucunu çıkarmıştır. Bu geleceğin siyasal *biçimleri*'ne gelince, Marks onları *keşfetmek* için kendini yormadı. Yalnızca Fransa tarihini gözlemlemek, onu çözümlmek, ve 1851 yılının kendisini götürdüğü: "olaylar burjuva devlet makinesinin *yıkılmasına* doğru yöneliyor", sonucunu çıkarmakla yetindi.

Ve, proletaryanın devrimci yığın hareketi patlak verdiği zaman, bu hareketin başarısızlığına, kısıtlılığına ve apaçık güççüzlüğüne karşın, Marks, onun *ortaya koyduğu* biçimleri irdelemeye koyulur.

Komün, emeğin ekonomik kurtuluşunu gerçekleştirmeyi saklamak için proleter devrim tarafından "ensonu bulunmuş" olan biçimdir.

Komün, proleter devrim tarafından, burjuva devlet makinesini *parçalamak* için yapılmış ilk girişimdir; parçalanmış olan şeyin *yerine geçmesi* olanaklı ve gerekli olan, "ensonu bulunmuş" olan siyasal biçimdir.

Daha ilerde, 1905 ve 1917 Rus devrimlerinin, ayrı bir çerçeve ve başka koşullar içinde Komün'ün yapıtını sürdürüp Marks'ın dahice tarihsel çözümlemesini doğruladıklarını göreceğiz.

ⁱ [10] Bakınız: K. Marks - F. Engels, *Komünist Manifesto*, Bilim ve Sosyalizm Yayınları, Ankara, 1976, s. 51

ⁱⁱ Bakınız: K. Marks, *Fransa'da İç Savaş. 1871*, Marks, Engels, Lenin: Paris Komünü Üzerine içinde, Sol Yayınları, 1977 Ankara, s. 99-100

ⁱⁱⁱ *Dielo Naroda* [Halkın Davası], Devrimci-Sosyalist Partinin günlük gazetesi. Birkaç kez ad değiştirerek. Mart 1917'den Haziran 1918'e kadar Petrograd'da yayınlandı. Ekim 1918'de Samara'da (üç sayı) ve Mart 1919'da Moskova'da (on sayı) yeniden yayınlandı. Sonra karşı-devrimci faaliyeti yüzünden yasaklandı

^{iv} Erostrat, ün kazanmak için, M.Ö. 356'da, dünyanın yedi harikasından biri sayılan Efes'teki Diana tapınağını yakan kişinin adıdır. İslam tarihinde, ün kazanmak için zenzem kuyusuna işeyen kişi, Ebu Bevvab da, bu türden ünlüler arasında sayılır. -ç